

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 108.

31te Møde.

Mandagen den 11te Marts.

(Forts.)

Chr. Larsen (forts.): Jeg troer rigtigt nok, at det ikke vil kunne blive noget Stort, men det behøver heller ikke at være saa storartet, som man taler om, at det er i andre Lande, s. Ex. i Frankrig eller England, hvor der kan ventes at være Krig Aar ud og Aar ind; men det kunde være i en saadan Stil, som kunde svare til sin Bestemmelse, da Danmark just ikke er noget krigsførende eller noget erobringslystent Land. Jeg troer ogsaa, at, om saa skulde være, at Regjeringen kom et saadant Forehavende imøde med en Sum, som der kunde disponeres over, kunde det slet ikke være skadeligt; det kunde jo nemlig være, at netop i et Dieblik, hvor en-deel skulde benyttes til Folk, som vare saarede og kvæstede, Gaverne slet ikke kunde komme ind i saa stort Maal, som de skulde. Naar altsaa Regjeringen ligefrem kunde disponere over en Sum dertil, saasnart det behøvedes, saa var det vistnok meget godt. Forresten troer jeg, at det var meget godt, at alle de, som kunde, bleve henviste til Bestillinger i Staten, naar de ikke aldeles havde tabt deres Lemmers Førlighed. I en saadan Invalideindretning kunde vistnok ogsaa mange af de Kvæstede have en eller anden Betjening ved selve Stiftelsen; de kunde s. Ex. selv bestyre Regnskabsførelsen, saa der kunde vist spares Meget paa den Maade. Jeg skal forresten anbefale Lovforslaget. Det kan vel være, at Thinget vil foretage nogle Forandringer, men saadan, som Lovudkastet nu er, synes det mig, at det indeholder meget Godt.

Tscherning: Jeg vilde først blot reševere en enkelt Dtring af min ærede Nabo her (M. Drewsen), som, fremsat i sin Almindelighed, forekommer mig at være meget farlig. Han sagde nemlig, at det var jo ikke saameget værd at give, men det var uhyggeligt at modtage.

Jeg troer, at vi vel maae vogte os for nogen- sinde at kaste en Skygge paa dem, som ere i den Nødvendighed, at maatte tage (Flere Stemmer: ja!). Vi maae være glade ved at kunne give, og vi maae aldrig nedværdige den Mand, som tager en Gave, som med godt Sind rækkes ham; de ere lige gode for det. Vi kunne altsaa uden allermindste Fare og uden at træde vore Medbrødre for nær, tænke os de frivillige Gaver rakte dem uden nogen Tvangslø, og tænke os dette sfee, uden at Nogensomhelst derved lider den allermindste Fornedrelse.

Jeg vil derefter see, om jeg kan komme ind paa Sagen i dens mere simple Sammenhæng. En af de Gjenstande, som jeg troer er bleven meget misforstaaet, af hvad min ærede Ven, Forslagsstilleren har fremsat, det er den, han har sagt med Hensyn til vor Armees Beskaffenhed i Sammenligning med andre. Man har forstaaet det, han i saa Henseende har sagt, som om vi aldrig kom til at føre længere Krige. Det er ikke egentlig det, han har sagt — og det kan heller Ingen vide, da det ikke beroer paa os selv, hvor længe eller kort vi skulle føre Krig, — men han har sagt, at vor hele militaire Forfatning ikke er og ikke bør være af den Art, at vi i Almindelighed have en stor Mængde af Mænd, som gjøre Soldaterlivet til deres Haandtering. Dersom vi skulde tænke os en saadan Sammensætning af vort Krigsvæsen, vilde vi føle vor Ringhed endnu meget mere, end vi gjøre. Kun derved, at vi ere fattede paa i det rette Dieblik at kunne reise en stor Deel af Folket til Fædrelandets Forsvar under Vaaben, kunne vi blive istand til at maale os med de større Magter; men saadanne Armeer kunne ikke have nogen lang Bestand, thi vore Armeer, hvori Folkets hele Ungdom paa eengang er tilstede, kunne ikke være det, man i Ordets egentlige Forstand forstaaer ved staaende Hære, og hvorunder altsaa mange Folk komme til at tjene i 20 å 30 Aar. Naar